

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatek
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čserbske njedželske kopjeno

W Budyschinje

2. julija 1933

Baužen

3. njedžela po šwjatej Trojizy.

„Kotry čłowjek je mjes wami, kiž ma sto wowzow, a hdyž wón jemu wot nich šhubi, so by wón te dzewjeć a dzewjećdzěšćac njewostajil w pusczinje a nješćol sa tej šhubje nej tať dolho, hač by ju njenamať? A hdyž ju je namať, položi wón ju na šwojej ramjeni i wjekełosću. A hdyž dom pšćinđe, sawoła šwojich pšćeczelow a šukodow a rjetnje k nim: Wjekełeće šo so mnu; pšćetož ja šym šwoju wowzu namať, kotraž bě šhubjena! — Ja praju wam, so runje tať wjekełosć budže w njebjesach na jenym hrěšćniku, kiž pokutu čini, pšćed dzewjećadzewjećdzěšćac prawym, kotřiž pokuty njepotrjebaju. Abo kotra žónšća je, kiž džěšćac krosćow ma, hdyž wona jedyn šhubi, so by šwěćku njesašwěćčila a křěžu njemjetła a šwěnu njepntala, hač wona jón namať? A hdyž jón je namať, sawoła šwoje pšćeczel-nizy a šukodnizy a rjetnje: „Wjekełeće šo se mnu; pšćetož ja šym šwój krosć namať, kotraž běš šhubila. — Runje tať, praju wam, budže wjekełosć pšćed Božimi jandželemi na jenym hrěšćniku, kiž pokutu čini.“

W našćim njeměrnym a starosćow počnym čažku ludžo porědło na to špominaju, so je jim Stworiczel do čžěła tež dušću dať, a hišće porědšćo na to, so Bóh tón Knjes na tutej dušći pošpochi džěła. Jeho džělu šo dže kaž nanej a maczeri: Džěći jeju a jeju lubosć kóždy džeń maju a tehodla lědom na to kěžbujaja. Hdyž něť Jesuř w našćimaj pšćirunanjomaj wo pntanju a wabjenju, wo nošćenju a wyšćanju Božej lubosće powjeda, wón to tehodla čžini, so by nam woczi wocžinił sa Bože džiwny, kiž w potajnym na čžłowjesćej dušći ščžini. Tať našće šłowo nať napomina:

Wocžin wocžin sa wumožaze džěło šwo-
Jeho Boha!

„Hdyž wón jenu wot nich šhubi.“ S tym Bóh šwoje wumožaze džěło šapocžnje. Njeje to špodžiwne? Kať može šo šćac, so žiwny Bóh čžłowšću dušću šhubi? Tola: Jesuř běšće šći lěta na Judasćej se wšćej šwěru džěłať a jeho tole na wěćne šhubi. Tať je hišće džěńža šnamjo wjele ludži: S Božej rukow won! Šusto sahe hižom. Wo někotrym pačjeršćim džěšću dyršćim se šrudobu prajicž: Na pošlednich paczerjach měješće tež bibliju pošledni ras w rukomaj, a přěnja špowjedž běšće pošledni wopyt Božeho doma. A njeplaczi tež wo wjele dorosćenych: Pšćezgo porědšćo šo domach modla, pšćezgo porědšćo šo w Božim domje a pšći Božim bliđe pošasaju, doniž šžyła njewuwostanu? Šćto je wina na tym? Grosć šo šhubi pšćes winu tamneje žónšćeje. Pšćemaťo na njón kěžbowasće abo lošćomnyšćnje i nim wobkha-džešće. Tať budže šwjaty Bóh tež někotremu, njeh je nan abo macž, mišćtr abo knjes abo knjeni, na pošlednim dnju žaťošćnu wobšćoržbu napsćecžo džeržecž: Ty šy wina na tym, so je šo mi dušću šhubila! Dobry pšćiklad wjele šamóže. Wjetšća pať je hišće mož šćeho pšćiklada. Pšći tym nje-trjebajšć bjesbóžny byč. Liwošć a lějšć napšćecžo Bo-žemu šłowu a Božej woli, jeho žyrkwi a jeho dnjej, njedželi, šu šnajmješćšća runje tať wjele šćłody w našćim ludu na-čžinike kaž bjesbóžnosć. Wowza pať w našćim pšćirunanju šo šhubi pšćes šwoju šamšćnu winu. Běšće wot pucza wot-šćupila. Tať je tež w někotrym čžłowšćim žiwjenju. Šsnano kweťki a šelena trawa pšći puczu pšćerjenje wonješće, a čžłowjek sa njej džěšće. Abo lošćomnyšćnosć w jeho wutro-bje bě pšćewulka, a wón po njej čžinješće. Abo bě do hrěšća šwolil a šo něť kaž přěnej čžłowjekaj w paradisu pšćed Bohom boješće. Abo wón jedyn džěń i křutej wolu šwój „ja“ na trón šadžišće a šo njehasće wjažny dacž wot Božeho dušća wocžahnyč. Abo wón bu kaž bohaty bur pjaný wot bohatyh Božich darow, tať so měnjješće, so Boha wjažny nje-

trjeba. Došć cźlowjeſ wjazn njechaſche, a Bożej ruzn, kiž bęſchtej piſchezo ſažo dżerżatej a ſbęhatej, dyrbiſchtej jedyn dżeń jeho poľnej ſrudobn puſchćzicź.

ſchtož pať Bożej ruzn puſchćzetej, to ſpaduje. ſemu ſo dże kaź wiſchemu druhemu na naſchej ſemi. Steji pod ſako- njom ſemiſkeje czeźkoſcze. ſenož ſchtož ſo wot horkach dżerži, abo ľepje, ſchtož ſo da dżerżecź, piſchewinje magnetiſmus na- ſcheje ſemje. Tuž je cźlowiſka wina, ſ kotrejž ſo Bože dżęko ſapocźina: ſo Božu hnadu ſazpiwa a ſhubi. A hdyž na tutu cźlowiſku winu ſpominam, dyrbiu piſchezo ſažo ſo dżiwacź: Kať wulka dyrbi tola Boža luboſcź bycź, ſo njeje hiſchćze wu- ſtawala napſchecźiwo piſchecźinjenju Božeje hnady wot na- ſcheho boſa!

Cźlowjeſ ſo moźe drje ſ Božeju rukow ſhubicź, niź pať ſ Božeju woczow. Piſchetož naſch teſt dale powjeda: „Kiž by te dżewjecźadżewjecźdżębacź njewoſtajiť w puſćzinje.“ Sa- ſo ſo praſcham: Moźe Bóh tón Knjes woprawdže bohabo- jaſnych kħwilu na bo ſtajić, ſo by tať rjeź wiſchę ſwoje moźn ſebrawiſchi je na tych ſtajiť, kiž ſu w ſtraſche, ſo ſhubicź. To węſcze tele ſłowo njecha praſicź. By ſo teź ſ tym hewat nęſchto cźlowiſke wo Bojn wuprajiko. Chze nam jenož na to dopominacź, kať waźne je Bože dżęko runje na ſhubjenych, wjele waźniſche hiſchćze kaź to na tych, kiž chzedža jemu piſchi- ſkwiſchecź. Njeje jenož nuſne, ſo Bože ſłoncźko ſwęczi; ale ma teź wojowacź ſ nozu a ſ kurjauu a ſ mróćzelemi. Tať je teź ſ Božim dżękom. W ſłoncźnym kraju Božeje hnady wiſchaf je ſwęcny dżeń. Ale tam, hdyž hřęch kaź błoto a mħa a mró- cźel na kraju leža, je Bože dżęko runjewon praſchenje žiwje- nja. Hdyž by tam tón Knjes teź jenož jedyn wołomiť ſwoje wobliczo wotwobrocziť, dyrbiato wiſcho, ſchtož je hiſchćze žiwe, wumrjecź. Tehodla hřęſchnikow ani wołomiť njewopuſchćzi, ale ſa nimi dże, hdyž teź tuczi po ſwojich pućzach kħodža. Wiſchaf ſu hižom ſa přęnim roſchkom ſ mjeſow Božeho ſłonza a ani ſtwjelcźko njemóħlo wjazn w jich wutrobach naroſcź. „Kiž by te dżewjecźadżewjecźdżębacź njewoſtajiť w puſćzinje“ chze tebi toħodla praſicź: Bóh tón Knjes cze njeda ani jenu krocźakku po twojim pućzu pó cźmje kħodźicź, ale ſobu dże. Wón cze njewopuſchćzi.

A nęť piſchindže najczeźiſchi kħuch Božeho dżęka. „A nje- ſchoť ſa tej ſhubjenej tať doħho, hacź by ju njenamatať.“ Haj, kaťteho huſto Bóh tón Knjes cźlowjeſta nadeńdže! S ranami, poľneho horkoſcze, kħudeho. Huſto hiſchćze k temu wutrobu je ſaſakkoſcžu napjelnjenu a w ercze hanjenje: Ty tam hor- kach w njebieſkach ſy wina na tym, ſo ſo mi tať hubjenje dże! To naſchemu ſtworiczelej tať czeźke njeje, ſo dyrbi w ſwojej luboſczi ſa nami po pućzach kħodźicź, kiž huſto piſches ſałoħne błoto a ſmjecze wjedu, ale ſo naź, kiž je ſebi k podobnoſczi ſtworiť, tať wohidženych namata a w naź ſa wiſchu luboſcź tel- ko hidzenia a ſa wiſcho bohatiſtwo tajku kħudobu. Hiſchćze je tať, ſo naſch Bóh ſo njewuprajomnje rudzi dla ranow, kiž je- ho cźlowjeſtwo ſamo ſwojej duſchi nacźini. Huſto jena je- nicźka hodźinka wiſcho ľetadoħke Bože dżęko na naſchej duſchi wuħaſnje. Njeſchwiſchich Boži boloiſtny ħłóž w Teſuſownych ſłowach: ſo d y r b i Boži ſyn horje do Jeruſalema a dyrbi ſo tam dacź kħižowacź? Haj: d y r b i. ſo bychu ludžo na ſchęrokim ſwęcze ſnajmjeńſcha jene meſtno meľi, hdyž ból Božeje duſche ſchęcha. Tať doħho kaź ludžo po tutej ſemi kħo- dža, budže Boži kħluſch po ſemi ſaklincźecź a cźlowiſku duſchu w jejnych ħlubinach pytać, tón kħluſch: „Tať doħho, hacź by ju namatať.“

„A hdyž ju je namatať.“ Teź potom tón Knjes je ſwo- jim dżękom njemóħe hiſchćze ſaſtacź. Paſtyř ſwoju wozku

na ſwojimaj ramjenjomaj ſam dom njeſe. Njeje tať, ſo- bychmy ſwojemu Bohu tele dżęko loħke ſćžinili. Nowy ſwęc, nowe žiwjenje, do kotrehož jeho ruzn naź njeſetej, je rjany a ſwęcny; ale ſtary ſwęc, ſ kotrehož piſchindžemy, ma teź ſwo- ju móz, a to huſto ſałoħnu. Pawoť, kiž je tola ſawęſcze ſo- prózowat, ſa wotpħnjęnym tónzom bęžecź, dyrbi ħicze w po- ſlednich ľetach ſwojeho žiwjenja ſkorźicź, kať ma jeho duſcha ſ dobrým a ſe ſlym ſo będźicź. Bóh ma teź na namatanej a wumóħenej cźlowiſkej duſchi njeſcź, tať doħho kaź wona tu- delkach hiſchćze je.

Ale junu ſo tola ſtanje, hdyž ſo wona da njeſcź, ſo je ju- dom donjeſť. A potom wón ſawoľa: Wjeſelcze ſo ſo mnu! Bóh naź napomina, ſo bychmy ſo ſ nim wjeſelili. Hdyž ju- nu ſo nam budža tam horkach węcne wrota woczinić, bu- dżemy ſo wjeſelicź, dokelž je wiſchitko, ſchtož naź tudn tyſchi, ſa nami leži a naź njemóħe wjazn molicź. A teź na cźęmnych pućzach, po kotrychž naſch Wóť tu naź wjedzeſche, ſwoje wje- ſele ſmęjemy w poſnacžu: Wiſchaf piſches tyſchnoſcze pućz naſch k njemu dżęſche.

Ale waźniſche hacź ſo ſo m y wjeſelimy, tola je, ſo ſo- B ó h ſ nami a nad nami wjeſeli. Tuž ſchęchu ſ naſcheho ſłowa napoſledku praſchenje, hacź my hižom tu delkach Bohu pomħamy, ſo ſo wjeſeli. Kať huſto drje w ſwojim žiwjenju horje k njebieſkam poſkluſchach, hacź tam horkach ſo wjeſoły kħluſch ſaſpęwa twoje dla, dokelž ſo daſch wot Boha dom- njeſcź? Na kóždy pad njeſmęſch ſ tehole ſwęcta wuńcź bjes- teho, ſo węſch: woczki mojeho Boha ſ wjeſeloſcžu na mojim- dokonjanym žiwjenjom ſtejtej. A hdyž by ſam ſ puſćinny a- nozn, ſ bludzenia a ſkażenia wot Boha wumóħeny a na pućz k njebieſkam ſtajeny, budzeſch ſam wot ſo chycź jemu pom- hacź, druhich pytać. Budzeſch koſchćzo a ſwęczu do rukow- wiſacź a w próſche pytać, hacź duſchu njenadeńdžeſch, kiž we- ſtraſche ſteji, ſo Bohu ſhubicź. A to budže twoje najwjeſche- wjeſele junu, hdyž ſmęſch na tónzu ſwojeho žiwjenja rjeź: Njeſchym podarmo žiwy byť! Dach ſwoju duſchu dom njeſcź a ſym ſwojemu Bohu hiſchćze druhu ſobu wiſať! Ħamjeń.

ſa žony a ħoľzy a ſažo: niź jenož ſa žony a ħoľzy!

(ſłonczenje.)

ſłonczejo bych ja nęť tute žadanja — mjenujzn te- kotrež ma wubuch noweho czaſa ſa nęmiſku kħeſcźiſkiu žo- nu — je ſcžęhowaźnymi ħadami wuprajit:

1. **To bę ſabudjenje, ſo žony męnjachu, ſebi w organi- ſazijach doħycź prawa muźſkich.** Tutoho pućza dyrbi ſo po- tajkim piſchichodnje ħladacź. Narod chze muźſku wolu w ſtaće a w zyrkwi, niź žoniťku. Cźim bóle dyrbi žony to, ſchtož je žoniťke na tej jej wot Boha datej roli a w tych jej ſtajęnych mjeſach w domje a ſwojbye, ħajicź. Wniſchche hacź wiſchę ſwonkowne prawa žonow ſteji dženħa ſa lud a piſchichod ro- riħaze praſchenje: ſwjate maczerſtwo nęmiſkeje žony. Niź wo prawa žony, ale wo ſbožo maczerje mamy ſo prózowacź, tuto mamy peſtowacź. To je woſebity nadawť kħeſcźiſkich žon- iſkich towaſtrow: ſo ſa maczerje ſtaracź, ſ maczerjemi radu ſkadowacź, maczerjam pomħacź. Tym maczerjam, kotrež bę- chu ſebi, ħonjene wot potajneho cźęrienja, ſwojeho pućza wę- ſte, kotrež pať buchu, wobdate wot marriſtiſkeho naboźnoliw- keho, piſchi kóždej krocźeli duźn po tutym pućzu ſadżerżowane, dyrbi žony, kiž ſu roſħudnje kħeſcźiſke, ſ pućznikom k ſbóźniťke bycź. Wo to dže, ſo ſćžinimy nęmiſku macź we-

a we wulkej lubosczi sa njón. A my Sserbjo, štaczenjo něm-
skeho kraja, srosuminy wěšo to, sčtož wón praji kłowo po
kłowje tež sa hebjje. Nětk pat so tež dajmy i němiskim ludom
w jenej myšli do džěła, haj do wojowanja, so bychmy so
kóždy, kóžda, so bychmy so wšchitzy tak wobnowili a dohoto-
wali, so by saczahnył skónčnje tón nowy wěrnje wobšboža-
zy czaž do wótzeho kraja, po kotrymž so tak žedzimy, so bych-
my šbožowni, dokež wot Boha žohnowani, wšchitzy hroma-
dže w nim bydlili a skutkowali a twarili i Božej pomozu
dalšchi šbožowny pšichod našich džěczi a zylého wótzeho
kraja!

So nješmy němiskej pěšni w tutym zplym swištju pšče-
ložili, drje kóždy srosumi. Tuž cžitajmy pščežo hišcže ras
tutón zply pšchednojšch a dajmy jón tež našim džěcžom a
młodnym, holzam kaž hólzam, kiž so pšichod niz jeno zylého
wótzeho kraja a luda, ale tež šwójby a niz mjenje wožadny.

Zyrkej a stat.

Sa **Sakstu** je sakasane šjednocženštwo „Tannenber-
bund“ a šekta „Ernste Bibelforscher.“

Runje wo zyrkwi a štacje a wo jeju swištju je nětko
cžežko, něšchto pišacz, hdnž storo tydžen traje, prjedy hacž na-
šchi cžitarjo a našche cžitarki to, sčtož wo tym pišamy, do-
stanu; našche kopjeńko dyrbi tola hižo po móžnošczi pónđzeli
do kóždeje njedzele napižane bycz. To chzpli hebi tež pšče-
czelnije špomjatkowacz wšchitzy, kiž šobu džělaja sa tuto
kopjeńko a i tym sa našche Sserbštwo, sa našchu maržeńnu rěcz
a sa našich wótzow wěru. Podawki, kotrež šwižuja se šta-
tom a zyrkwju, so nětkle tak rjez wotmēnjeja; sčtož bē wče-
ra tak, je dženzka cžišcže hinaš. Tak bē to w šandženym ty-
dženju: Sa pruskju zyrkej bu štatny kommišar postajeny a
šarac von Bodelšwingh da šastojštwo němiskeho biskopa,
kotrež šastupjerjo zyrkwjow jemu pošticžichu, wróczo. A
štatny kommišar šašo postaji sa kóždu zyrkej kommišara.
Kajkich dalšich roškudnych pšchemēnjow tu budže, prjedy
hacž Wy, lubi cžitarjo, lube cžitarki, tole cžitacze, to njewē-
my my, to Bóh wē. Bohu tomu Knjesej pat chzemy w tym
wšchem doměru a nadžiju mēcz. Wón je dał tutón wulki no-
wy czaž sa našch zply lud a kraj pšchińcz. Jeho wola je dobra
wola. Modlmy so k Bohu a džakujmy so. A prošmy Boha
a cžimny dobroproščenje sa štat a zyrkej, sa wjedništwo
štata kaž zyrkwe, sa lud a zply wótzny kraj, sa našche woža-
dy a šwójby, sa naš, so bychmy Božu dobru wolu wšchitzy
špóšnali a cžinili! Nowe hibanje chze šdobom tež nabožne,
zyrkwinške hibanje bycz. Tuž nječ so tež w našich woža-
dach jewi wšchudžom hibanje a žiwjenje a nječ so šhubjuje
liwkošcz a tuošcz a lēnošcz w tym, sčtož wěry a nabožiny,
sčtož kšescžijanškeho žiwjenja je! Wo tutym nowym
kšescžijanškim žiwjenju nječ šwēdczi njedželški a wšchēdny
džen, dom a šwójba, wješ a wožada, kóždy jenotliwy i wu-
trobu, i ertom, se skutkom, i zplym šadzerženjom! Potom
hakle budže jažne, so šmy my našch czaž a našch nadawš
špóšnali a wužili. Gladajmy so, so tuta škladnošcz nam nje-
budže škomdžena škladnošcz! Se škomdženymi škladnošcžemi
je pucz do hele pleštrowany. —

Wšchelafe i bliska a daloka.

S Budyšchina. Sčtož nětkle nimo wotnow našcheje
šerbškeje knihańne dže, tón widži tam pščežo wjele ludži
štejo a wostanje tam šam štejo. Čžehodla? Na wulkej ko-

pšzy fotografijow widži tam hišcže ras 1000-lětny jubilej
Budyšchina, pšchedewšchem šwjedženški czaž. Wobrašy so
w knihańni pšchedawaja, šu derje radžene a rjane dopomnje-
cže. W knihańni doštanješch, kaž drje snate, tež wšchē druhe
pohladnizy Budyšchina, wěšo tež šerbške a wšcho druhe, sčtož
hewat tajke klamy pšchedawaja. Tuž šakajmy a kupujmy
šebi tež tam, sčtož tak trjebamy, podpjerajo tak džělo sa
šdzerženje šerbškeje kultury a šerbškeje rěcže. Sa to chznyhu
tola tež wšchē wuhotowanja Sserbow we jubilejnym tydže-
nju bycz; ja to, so by so našcha šerbška kultura šdzeržaka, je
tež nowe wjedništwo němiskeho štata.

W Šuzju šwjeczi Šwonkowne Mišionštwo njedželi 9.
julija šwój tulětny šwjedžen. Popođdnju ½2 hodž. je šerb-
ška Boža šlužba a ¼4 hodž. němška. Předomacz budžetaš
š. šarac Mjerwa a jedny i Šerrnhutškich mišionarow.

S Drježdžan. Po dołhim czažu bēchu tu šnowa šerbške
kemišhe w Kšichžnej zyrkwi. Šacžrunjež bē na šamym dnju
došcz šarjadowanjow kaž na pšchemohjēšdženje w Grillen-
bóřškej holi, lētańški džēn a pšchi wšchem hišcže hubjene wje-
dro, bēchu so tola šwěrní kemišherjo w pomērnej licžbje pšchi-
namakali. Tež hodži so prajicz, so pšches pšchepołożenje
mēšchczanškeho hermantka do noweho mēšta wopyt kemišchow
tajki njeje kaž by dyrbjal bycz. Předomanje knjesa wšch-
šeho šararja Šarjeńka bē tón krocž wožebje wotšchewjaze a
je wšchitke wutrobny rošwješeliko. Wšecžor na wožadnej
šhromadžinje praješche w mjenje zpljeje wožadny knjes cžestny
pšchedšynda towaršstwa „Čžornobóha“ wutrobny džak š. wšch.
šararjej sa jeho rjane předomanje kaž tež sa wopyt, na ko-
tryž je so hižo dawno cžakalo. Po špěwje „Rjana Lužiza“
porěcža š. wšchšchi šarac. W krotkich šadach roškoži, i šaj-
kimi cžezemi je to šwjakane, je-li chze ras do Drježdžan pšchi-
jecz a pokasa na wšchelafore džěla, kiž dyrbjja našchi evang.
šerbšzy duchowni hišcže pšchipođla šwojeho šastojštwo wu-
konjecž. Wožebje špomni na šašlužbne škutkowanje Drjež-
džanškich Sserbow evangelškeho towaršstwa, pšchi cžimž tež
na tyžazlětny šwjedžen dopomni, hdnjež wožebje Drježdžan-
šzy Sserbja pšchikladnje škutkowachu. Wožebite praščenje
wólby krajneho biskopa njeje mohł dokladnje wožadže roško-
žicz, dokež je to praščenje cžaka. Škónčzi šwoje wuwjedže-
nja i namoškwenjom, šwojej wěry a rěczi wótzow šwěrní
bycz a dalšche cžazy Bohu porucžicz, kiž wšchitko š dobre-
mu wjedže. Po špěwje „S dnjom šwjato Jana“ wupraji
knjes pšchedšynda Kowac knjesej hudžbnemu direktorej B.
Krawzej džak sa wšcho, sčtož je wužitneho pšchi tyžazlětnym
šwjedženju džělak, wšbēhujo wožebje, sčtož je wšcho sa czaž
šwojeho žiwjenja sa šdzerženje a pšchipošnacže našcheje šerb-
škeje kultury cžinil. Se špěwom „Hišcže Sserbštwo nješhu-
bjene“ škónčzi šhromadžina. Po wotkhadže š. wšchšcheho
šararja Šarjeńka pšchišamšny so kofejowa šabawa. Š. Th. Š.

W Barlinje je polizija dorajnje šakrocžika pšchecžiwio nje-
doštatkej, kotryž tež druhdže nadenđješch, mjenujžy, so jēšdže-
rjo i motorškimí kólami a i awtami Bože šlužby i rješlotom
kaža.

Na pucz.

Šene je nusne: K h r y š t u š !

Šištowanje: Sa 4. po Tr. K. we W. — Sa 5. po Tr.
S. w K.

Šamotliwy redaktor šarac Wyrgacz w Nošaczach (Nošič b. Weisenberg).
Čžišcž a našch Šomoleršch knižicžišcžejnje a knihańne, šap. dr. i wotbm. ruš.
w Budyšchinje. — Wulhadža kóždu šobotu a pšaczi šchtwórcžlětnje 108 šj.